

Dr Robert A. Peterson, Dzieło Zbawcze Chrystusa Sesja 3, Wprowadzenie, Część 3, Brzmienia Biblijne, Izajasz 53 ciąg dalszy, Rzymian 3:25-26 i Historia Zadośćuczynienia

© 2025 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat zbawczego dzieła Chrystusa. To jest sesja 3, Wprowadzenie, Część 3, Biblijne brzmienia, ciąg dalszy Izajasza 53, Rzymian 3:25-26 i Historia doktryny odkupienia.

Kontynuujemy nasze studia nad Izajaszem 53, biorąc Biblijne brzmienia dla nowotestamentowej doktryny dzieła Chrystusa, Sługi Pańskiego w Izajaszu 53.

Już naprawdę omówiłem jego cierpienie, odrzucenie i ucisk, które są głównymi wrażeniami z tej pieśni o słudze. Jego niewinność, jak widzimy w wersecie dziewiątym, polega na tym, że nie dopuścił się przemocy i nie było podstępów w jego ustach. W wersecie 11 jest nazwany sprawiedliwym, moim sługą. Jego śmierć była ofiarą za grzech.

Wspomniałem wcześniej o biblijnych obrazach, które interpretują wydarzenia zbawczego dzieła Chrystusa. Te biblijne obrazy, jak można się spodziewać, mają swoje korzenie w Starym Testamencie, a jednym z nowotestamentowych obrazów jest to, że Chrystus jest zarówno kapłanem, jak i ofiarą. Tutaj w Izajasza 53 mamy potężne oświadczenie w wersecie 10, jednak wolą Pana było zmiżdżenie go, to byłby sługa, zadał mu cierpienie.

Gdy jego dusza złoży ofiarę za winę, ujrzy swoje potomstwo, przedłuży swoje dni. Te ostatnie słowa mówią o zmartwychwstaniu i wywyższeniu Jezusa, ale skupię się na tym: gdy jego dusza złoży ofiarę za winę. To jest ofiara za winę, starotestamentowa koncepcja *asham*.

Oto język ofiarniczy, *asham* równa się przestępstwu lub ofierze za winę, stosowanej do śmierci cierpiącego sługi. Widzimy to w Księdze Kapłańskiej, rozdział 5, wersety od 14 do 19. Czytamy tam, że Pan przemówił do Mojżesza, mówiąc: Jeśli ktoś dopuści się złamania wiary i zgrzeszy nieumyślnie w którejkolwiek ze świętych rzeczy Pana, przyniesie Panu jako zadośćuczynienie barana bez skazy z trzody, wycenionego na srebrne szekle, według szekla świątyni, jako ofiarę za winę.

On także dokona zadośćuczynienia za to, co uczynił, bałagan w rzeczy świętej, i doda piątą część z tego i da kapłanowi. A kapłan dokona za niego przebłagania baranem ofiary za winę, a on będzie odpuszczony. Zasadniczo jest to powtórzenie, ale tylko po to, aby wzmocnić te idee, jeśli ktoś zgrzeszy, czyniąc cokolwiek z rzeczy, których

przykazanie Pana nie powinno być zrobione, chociaż o tym nie wiedział, a następnie uświadomi sobie swoją winę, stąd nazwa ofiary za winę, poniesie swoją nieprawość.

Przyprowadzi kapłanowi barana bez skazy z trzody lub równowartość tegoż jako ofiarę za przewinienie, a kapłan dokona za niego przebłagania za błąd, który popełnił nieumyślnie, i będzie mu odpuszczone. Jest to ofiara za przewinienie. Zaiste ściągnął na siebie winę przed Panem.

Zaskakująco, Bóg, który nienawidzi ludzkich ofiar, mówi w Izajasza 53, wersecie 10, że dusza sługi stanie się asham , ofiarą za winę. Jeszcze bardziej zaskakujący jest skutek tej ludzkiej ofiary. 52,15 mówi, że pokropi wiele narodów.

Sługa umrze śmiercią ofiarną i pokropi innych. Oznacza to, że jego śmierć oczyści ich grzechy. Odniesienie do lewickiego oczyszczenia krwią jest nieomyślne.

Izajasz tutaj przepowiada, że sługa Pana umrze śmiercią ofiarną, która oczyści grzechy. W tym niesamowitym rozdziale Izajasza jest więcej. Usprawiedliwienie bezbożnych.

Izajasz 53:11 zawiera następujące słowa: przez swoją wiedzę mój sprawiedliwy sługa usprawiedliwi wielu, a ich nieprawości poniesie. ESV przez swoją wiedzę sprawiedliwy, mój sługa, wielu uzna za sprawiedliwych, a ich nieprawości poniesie. Odkupieńcza śmierć woli doprowadzi do usprawiedliwienia dla innych.

Oto coś wyjątkowego w Starym Testamencie. W każdym innym miejscu, o ile wiem, czasownik usprawiedliwia lub uniewinnia, myślę, że to sadak , jest używany dla pobożnych. Nie mówię, że nauka Starego Testamentu różni się od nowego.

Pracuję szczególnie nad słowami uniewinnić lub usprawiedliwić. Tak więc w prawie zadaniem sędziego jest uniewinniać niewinnych i skazywać winnych. Księga Przysłów mówi, że obrzydliwością dla Pana jest czynienie na odwrót, uniewinnianie winnych i skazanie niewinnych.

Tutaj i wszędzie indziej Bóg uniewinnia lub usprawiedliwia swój sprawiedliwy lud. Powtórzę: w tych kontekstach nie jest to zbawienie przez uczynki. Stary Testament naucza o wolnej łasce Bożej i odpuszczeniu grzechów na podstawie łaski Bożej i tak dalej.

Mówię o słowach, a połączenie słów tutaj jest bardzo niezwykle. Ogólnie rzecz biorąc, Bóg deklaruje, że jego lud jest tym, kim jest. W rzeczywistości, pobożny.

Widzimy to użycie Starego Testamentu w rozdziale 2 Listu Jakuba, gdzie Bóg usprawiedliwia swój sprawiedliwy lud. Uniewinnia ich. Ma sens, że Jakub, żydowski chrześcijanin, używa starotestamentowej definicji tego.

Paweł jest radykałem. Paweł mówi coś, co na pierwszy rzut oka jest skandaliczne, że Bóg ogłasza grzeszników sprawiedliwymi. Jesteśmy tak przyzwyczajeni do tego, jak to działa u Pawła, że przegapiliśmy skandal.

Ale w starotestamentowym użyciu tego języka, Bóg ogłasza sprawiedliwych tym, kim są, sprawiedliwymi. Pobożni są tym, kim są, w rzeczywistości pobożni. Oczywiście, powodem, dla którego są pobożni, jest to, że zbawił ich darmo swoją łaską.

Niemniej jednak są pobożni, a Bóg przyznaje, że tacy są. Tylko tutaj, w Starym Testamencie i Septuagincie, słowo to dikao, słowo oznaczające usprawiedliwić w Nowym Testamencie. Usprawiedliwić jest używane w odniesieniu do niegodziwych.

Jeszcze raz. Przez swoją wiedzę sprawiedliwy, mój sługa, sprawi, że wielu zostanie uznanych za sprawiedliwych. To znaczy usprawiedliwić.

I poniesie ich nieprawości. Tylko tutaj w Starym Testamencie słowo usprawiedliwić jest użyte w odniesieniu do niegodziwych w pozytywnym sensie. To jest tło Starego Testamentu dla skandalicznej doktryny Pawła o Bogu usprawiedliwiającym bezbożnych.

Widzimy to wyraźnie w Rzymian 4:5. A temu, który nie pracuje, ale wierzy w Tego, który usprawiedliwia bezbożnego, wiara jego poczytana jest za sprawiedliwość. To szokujące stwierdzenie.

Wiemy, jak to działa. Ponieważ Chrystus zajmuje ich miejsce, sprawiedliwość Boża jest zachowana, a Bóg rzeczywiście sprawiedliwie ogłasza bezbożnych sprawiedliwymi. W istocie, to jest udowodnione, albo wybaczcie mi kalambur, usprawiedliwione.

W drugim fragmencie weźmiemy sondy w Piśmie Świętym, a mianowicie w Rzymianach 3:25-26. Ale nadal jesteśmy w Izajaszu 53 i zachwygam się wielką łaską Boga. Planem Boga.

Izajasz 53 jest jednym z najbardziej niezwykłych fragmentów Starego Testamentu. Jest tak szokujący. W wersecie 10 dowiadujemy się, że wola Pana było zmiżdżenie go i sprawienie mu cierpienia.

A chociaż Pan uczyni jego życie ofiarą za winę, wola Pana spełni się w jego ręku. Wszystkie niesprawiedliwe cierpienia sprawiedliwego sługi są wolą Boga. Wolą Boga było sprawić, by sługa Pana cierpiał.

W Bożej mądrości cierpienia sługi Pańskiego są środkami błogosławieństwa dla innych. Aby podkreślić jeden punkt, a mianowicie, ponownie, motyw zwycięstwa. Widzę sześć głównych obrazów zbawczego dzieła Chrystusa w Nowym Testamencie.

Widzieliśmy już ofiarę w Izajasza 53. Słowo, idea usprawiedliwienia i sługa dźwigający nieprawości usprawiedliwionych, na końcu wersetu 11 w Izajaszu 53, jest bardzo blisko prawnego, karnego obrazu w Nowym Testamencie. Ale Christus victor lub motyw zwycięstwa jest tutaj w Izajaszu 53.

Śmierć cierpiącego sługi wychodzi triumfalnie. W wersecie 53:10 czytamy, że chociaż Pan czyni życie sługi ofiarą, ujrzy jego potomstwo i przedłuży jego dni. Oto przepowiednia dotycząca życia sługi po jego śmierci.

Będzie miał duchowe potomstwo, a Bóg przedłuży jego dni. Podziwiam głębię nauczania o zbawczym dziele naszego Pana w tym starotestamentowym proroctwie. Izajasz 53:12 używa języka zwycięstwa, aby opisać skutki śmierci sługi.

Dlatego dam mu dział wśród wielkich, a on podzieli łupy z silnymi, bo wylał swoje życie na śmierć i został policzony do przestępców. Jest to język metaforyczny, który mówi o słudze i tych, którym pomaga, cieszących się triumfem Boga. Mówi o tym, że Bóg wywyższa swego sługę po śmierci.

W Księdze Izajasza 52:13 również jest mowa wychwalająca. Mój sługa będzie postępował mądrze. Mój sługa będzie postępował mądrze.

On zostanie podniesiony i wywyższony i wywyższony. Powtórzę to raz jeszcze. Straszne cierpienie sługi graniczy z dwoma końcami, 52:13 i 53:12, szczególnie początek tego wersetu, językiem zwycięstwa i chwały, bardzo pasującym do nowotestamentowego wzoru cierpień Chrystusa i chwały, która miała nastąpić.

Ponadto w tej żydowskiej pieśni hebrajskiej znajdujemy uniwersalne zastosowanie dzieła sługi. Księga Izajasza 52:15 mówi w kategoriach ofiarniczych, jak widzieliśmy, kiedy mówi, że sługa Pana pokropi wiele narodów, a królowie zamkną usta z jego powodu. Ten werset mówi w kategoriach uniwersalnych.

Oto proroctwo żydowskiego proroka do Izraela, przewidujące, że konsekwencje pracy sługi będą powszechne. Ponownie kłaniamy się w uwielbieniu przed cudami słowa Bożego. Oto przepowiednia dzieła Chrystusa, które przyniesie poganom pogan.

Izajasz 52:13 do 53:12 jest więc cudownym proroctwem zbawczego dzieła Chrystusa. Zawiera wiele aspektów dzieła Chrystusa, które rozwijają się w Nowym Testamencie w formie ziarna. Nic dziwnego, że jest często wspominany w Nowym Testamencie.

Grecki Nowy Testament UBS nr 2 wymienia 41 aluzji do Izajasza 53 w Nowym Testamencie. Następne wydanie Greckiego Nowego Testamentu United Bible Society było znacznie bardziej rygorystyczne i próbowało wymienić tylko przepowiednie zamiast aluzji, cytaty zamiast aluzji, a ta liczba została znacznie zmniejszona. Ale oba są cenne.

Mam ponad 40 aluzji do tego rozdziału. To znaczy, że miał on wielki wpływ na Nowy Testament. Izajasz 53 zawiera również inne rzeczy.

Pozwólcie mi tylko zasugerować jedną lub dwie rzeczy. Werset 9 jest dość niezwykły, a ESV dobrze komunikuje i tłumaczy liczby hebrajskie. Zrobili jego grób z niegodziwymi, a jest to liczba mnoga, i z bogatym człowiekiem, mówi ESV, w jego śmierci.

Chociaż nie dopuścił się przemocy i nie było podstępów w jego ustach, Jezus został ukrzyżowany między dwoma złodziejami. Czy to właśnie przepowiada Izajasz, gdy mówi, że stworzył swój grób z niegodziwymi ludźmi? I został pochowany, oczywiście, w grobowcu Józefa z Arymatei. Czy to oznacza śmierć bogatego człowieka? To bardzo sugestywne i pasuje do biblijnej historii w sposób zadziwiający, gdy się rozwija.

Inne brzmienie pochodzi z rozdziału 3 Listu do Rzymian, który wielu nazwało najważniejszym fragmentem Nowego Testamentu na temat dzieła, zadośćuczynienia, zwłaszcza Chrystusa. Z pewnością List do Rzymian jest kluczowym listem Nowego Testamentu, kluczem do myśli Pawła, a tutaj, w bardzo ważnym rozdziale na temat zadośćuczynienia, mamy fragment, który jest bogaty, kluczowy dla argumentu Listu do Rzymian, bogaty, niemniej jednak dyskutowany. List do Rzymian 3, : 21, ale teraz sprawiedliwość Boża objawiła się niezależnie od Prawa, chociaż Prawo i Prorocy dają o tym świadectwo.

Sprawiedliwość Boża objawiła się niezależnie od prawa, niezależnie od przestrzegania prawa, niezależnie od ludzkiej sprawiedliwości, chociaż prawo i prorocy, czyli Stary Testament, świadczą o tym. Sprawiedliwość Boża przez wiarę w Jezusa Chrystusa dla wszystkich, którzy wierzą, bo nie ma tu rozróżnienia, bo wszyscy zgrzeszyli i brak im chwały Bożej, a ci, którzy wierzą, to elipsa, są usprawiedliwieni z Jego łaski jako daru przez odkupienie, które jest w Chrystusie Jezusie, którego Bóg ustanowił jako ofiarę przebłagalną przez krew swoją, aby była przyjęta przez wiarę. Miało to pokazać sprawiedliwość Bożą, ponieważ w swojej boskiej cierpliwości pominął poprzednie grzechy.

Miało to pokazać Jego sprawiedliwość w obecnym czasie, aby mógł być sprawiedliwym i usprawiedliwiającym tego, który ma wiarę w Jezusa. Nowy Testament czterokrotnie używa języka, który tradycyjnie tłumaczono jako przebłaganie lub przebłagać tutaj w Rzymian 3.25 i wraz z tym Hebrajczyków 2:17, 1 Jana 2:2 i 1 Jana 4:10. Jest to najważniejszy z czterech fragmentów i zwykle, gdy ktoś

pracuje nad znaczeniem grupy słów *helasmos*, *helasterion*, *helaskestai*, tutaj jest zwykle rozumiany jako inne fragmenty w ten sam sposób. Ale muszę powiedzieć, że odbyła się prawdziwa debata, a tradycyjne pojęcie przebłagania, Boga zaspokajającego gniew Boży i odwracającego swój gniew od wierzących w śmierci swojego syna, który poniósł ciężar tego gniewu, zostało zakwestionowane szczególnie przez CH Dodda, przede wszystkim w artykule, a później w książce, w jego książce *Biblia i Grecy*.

Pracując szczególnie nad greckim Starym Testamentem, Septuagintą, Dodd powiedział, że pojęcie przebłagania jest pojęciem pogańskim. Nie należy do teologii chrześcijańskiej, więc Rzymian 3:25 powinno być tłumaczone nie jako przebłaganie, ale jako zadośćuczynienie. Nie powinno być, nie powinno być ideą, jest to 25, którego Bóg przedstawił jako zadośćuczynienie przez swoją krew, a nie przebłaganie.

To pogańska koncepcja krwiożerczego bóstwa żądającego funta ciała i tego typu rzeczy. Dodd twierdził, że studiował fragmenty Starego Testamentu, które używają podobnej grupy słów i nie znajdował gniewu w tych kontekstach. Niestety, jego praca była tak wpływowa, że wielu po prostu poszło za nim.

Był czas, kiedy teologowie musieli znać języki biblijne. W moim programie doktoranckim był czas, kiedy aby pracować w tym programie, trzeba było znać biblijny hebrajski i grecki. Kiedy tam dotarłem, nie znało się.

Dobrze było, jeśli znałeś grekę, ale na pewno nie byłeś odpowiedzialny za żadnego hebrajskiego, więc to, co się stało, to, Dodd, nie krytykuje jego intencji ani charakteru, ale jego praca wpłynęła, nie powiedziałem, że oszukała, wpłynęła na wielu innych, więc stało się zwyczajem mówienie, że ten fragment uczy zadośćuczynienia, a nie przebłagania. Powiedzmy sobie jasno: śmierć Jezusa dokonała obu. To nie jest problem.

Jego śmierć dokonała zadośćuczynienia, to pewne. Zadośćuczynienie jest odpuszczeniem grzechów. Różnica między zadośćuczynieniem a przebłaganem polega na kierunku, w którym śmierć Chrystusa jest skierowana.

W zadośćuczynieniu jest ono skierowane ku grzesznikom, a ich grzechy i grzechy są usuwane z oczu Boga, a osoba jest przebaczona. W przebłaganu kierunek jest skierowany ku samemu Bogu. Własny charakter lub sprawiedliwość Boga, w szczególności, są przebłagane lub zaspokojone.

Pismo mówi o dziele Chrystusa jako o zadośćuczynieniu, co jest jasne. List do Hebrajczyków 9:25-26. Ani ofiara Chrystusa, ani Jego rola nie polegała na tym, aby wielokrotnie ofiarować siebie, jako arcykapłan wchodzący do miejsc świętych każdego roku z krwią, która nie jest jego własną, ponieważ wtedy Jezus musiałby

cierpieć wielokrotnie od założenia świata, ale ponieważ ukazał się raz na zawsze, znaczenie jest takie, że na końcu wieków zgładzi grzech przez ofiarę z siebie.

Hebrajczyków 9:26. Nie sprzeciwiam się więc pogładowi, że zadośćuczynienie Jezusa dokonuje zadośćuczynienia. Rzeczywiście, dokonuje.

Twierdzą, że w tym miejscu i tych trzech innych miejscach, Hebrajczyków 2 i teraz nie jestem pewien co do tamtego, może 13 nie, to byłoby Hebrajczyków 2:17 1 Jana 2:2, 1 Jana 4:10 i Hebrajczyków 2:17, że znaczenie w tych miejscach jest przebłagalne, a nie tylko zadośćuczyniające. Dlaczego tak mówisz? Z dwóch powodów. Po pierwsze, szerszy kontekst Rzymian prowadzący do Rzymian 3:21 i następnych.

Po drugie, same słowa otaczające Rzymian 3:25. Kontekst jest jasny po ogłoszeniu celu Rzymian w Rzymian 1:16 i 17 Paweł powiedział: Nie wstydę się ewangelii, bo jest ona mocą Bożą ku zbawieniu dla każdego, kto wierzy, najpierw dla Żyda, a także dla Greka, ponieważ w ewangelii objawia się sprawiedliwość Boża z wiary dla wiary, jak jest napisane, sprawiedliwi będą żyć z wiary. Tutaj Paweł nazywa dobrą nowinę przestaniem Bożej zbawczej sprawiedliwości dla wszystkich, którzy wierzą.

Jednak w następnym wersecie jest tak, jakby usunął słowo sprawiedliwość i wstawił słowo gniew, ponieważ mówi, że gniew Boży objawia się z nieba przeciwko wszelkiej bezbożności i niesprawiedliwości ludzi, którzy przez swoją niesprawiedliwość tłumią prawdę i tak dalej, i tak po ogłoszeniu swojego tematu w Rzymian 1:16 i 17, nie wydaje się, aby od razu kontynuował temat objawienia zbawczej sprawiedliwości Bożej w apostoelskim przepowiadaniu krzyża, ale zamiast tego kontynuuje temat objawienia gniewu Bożego. Jest to, jak powiedział Luter, dobra nowina z 1:16 i 17 euangelion w języku greckim. Luter wymyśla tutaj słowo, mówi, że jest zrozumiałe tylko w świetle kakangelion złych nowin.

Luter jest z pewnością kontrowersyjny, ale jest znakomitym mówcą. Nie ma co do tego wątpliwości, więc tematem jest ogłoszona zbawcza sprawiedliwość Boga Rzymian 1:16-17. 1:18 mówi o gniewie Boga zamiast o Jego potępiającej sprawiedliwości, i tak jest do 3:21, kiedy to Paweł usuwa gniew i przywraca sprawiedliwość w 3:21, ale teraz sprawiedliwość Boga została objawiona niezależnie od prawa. To inne słowo na objawienie, ale ogólna idea jest taka sama.

W międzyczasie Paweł sprowadza na kolana tych, którzy nie są pod prawem, i Żydów na kolana. Podsumowuje w 3:9, co zatem? Czy my, Żydzi, jesteśmy w lepszej sytuacji? Nie, wcale nie. Już oskarżyliśmy, że wszyscy, zarówno Żydzi, jak i Grecy, są pod grzechem.

Jak napisano, nie ma sprawiedliwego, ani jednego. Ciągłe i ciągle cytuje ze Starego Testamentu, zwłaszcza Psalmów. Ich stopy, werset 15, są szybkie do rozlewu krwi.

Na ich ścieżkach jest ruina i tajemnica. Drogi pokoju nie znają. Nie ma bojaźni Bożej przed ich oczami.

On podsumowuje. Teraz wiemy, że cokolwiek mówi prawo, mówi tym, którzy są pod prawem, aby wszelkie usta zostały zamknięte i aby cały świat został pociągnięty do odpowiedzialności przed Bogiem. Albowiem z uczynków prawa żaden człowiek nie będzie usprawiedliwiony przed nim, gdyż przez prawo przychodzi poznanie grzechu.

Tutaj Paweł osiągnął swój cel. W pełni wyjaśnił złe wieści. Gniew Boży objawia się z nieba przeciwko buntownikom.

Teraz, w 3:21, wraca do zapowiedzianego tematu w 1:16-17. Ale teraz sprawiedliwość Boża objawiła się w nauczaniu Apostołów, niezależnie od przestrzegania prawa z prawa, chociaż, oczywiście, Stary Testament dał o tym świadectwo. Nawet sprawiedliwość Boża przez wiarę w Chrystusa Jezusa dla wszystkich, którzy wierzą.

Wiara jest tak ważna w usprawiedliwieniu, że nie tylko Paweł wspomina o niej kilka razy w Rzymian 1:16-17 w stwierdzeniu tematycznym, ale gdy tylko wraca do tematu, znów ją mówi i powtarza. Ta sprawiedliwość nie jest uchwycona przez działanie, ale przez wiarę dla wszystkich, którzy wierzą, ponieważ nie ma rozróżnienia.

To znaczy, że każdy musi wierzyć. Bo wszyscy zgrzeszyli i brak im chwały Bożej. Paweł zmienia tu czasy i zapomniałem, czy zaczerpnąłem to od Douga Moo czy Toma Schreiner, ale się zgadzam. Oni się ze mną zgadzają.

Pomyślałem o tym niezależnie. Napisali to przede mną, ale pomyślałem o tym, zanim ich przeczytałem, że czas aorystyczny, bo wszyscy zgrzeszyli, mówi o grzechu pierwotnym Adama i nie dorastają do chwały Bożej; czas teraźniejszy mówi o rzeczywistych grzechach, jak je nazywamy, istot ludzkich. I są usprawiedliwieni, to znaczy wierzący, po małym nawiasie wersetów 22b do 23, dla wszystkich, którzy wierzą, 22a, 24, i są usprawiedliwieni z Jego łaski jako daru.

A potem Paweł przedstawia dwa motywy zadośćuczynienia, dwa obrazy zadośćuczynienia. On po prostu wspomina o jednym, przez odkupienie, które jest w Chrystusie Jezusie. Nie wyjaśnia tego tutaj.

Zobaczymy później, że odkupienie obejmuje stan niewoli, zapłatę ceny, śmierć Chrystusa, wynikający z tego stan wolności, wolność synów i córek żywego Boga i nowe posiadanie. Przeszliśmy od bycia niewolnikami grzechu i siebie, a nawet diabła, jeśli wolisz, dzieci diabła, mówi 1 List Jana, do bycia niewolnikami, najbardziej wolnymi niewolnikami, Boga. Ale Paweł wspomina tylko o odkupieniu.

Nie otwiera tego tutaj, ale wspomina o otwarciu przebłagania. To jest textus classicus, klasyczny fragment doktryny przebłagania. Odkupienie, które jest w Chrystusie Jezusie, którego Bóg przedstawił jako hilasterion, albo zadośćuczynienie, albo przebłaganie, przez jego krew, raz jeszcze mówi, aby zostało przyjęte przez wiarę.

To, dlaczego to zrobiłeś? Ale dlaczego Bóg to zrobił? To miało pokazać Jego prawo, Bożą sprawiedliwość, ponieważ w swojej boskiej wyrozumiałości pominął On dawne grzechy. Co to oznacza? Oznacza to, że w czasach Starego Testamentu Bóg dał obrazy zadośćuczynienia w zwierzęciu, w systemie ofiarniczym, włożeniu rąk, rąk na głowę zwierzęcia, wyznaniu grzechów, kapłańskiej ofierze, kapłańskich słowach przebaczenia, to jest obraz ewangelii. A Izraelici, którzy uwierzyli i nie przechodzili przez ruchy w sposób pobieżny, zostali przebaczeni.

Na podstawie krwi byków i kozłów, tak i nie. To były środki ustanowione przez Boga, ale ostatecznie nie. Ostatecznie, to zapowiadało, patrzyło w przyszłość na dzieło Chrystusa, które, jak powiedziałem wcześniej, jest tak skuteczne, że zbawiało ludzi, zanim czyn został dokonany.

Zanim Jezus umarł w 30 r. n.e. 33, ludzie zostali przebaczeni z perspektywy Boga, na podstawie dzieła Chrystusa, ale w przyszłości. Tak więc, w tym względzie, Bóg był wyrozumiały w swojej boskiej wyrozumiałości. Słowo to oznacza łaskawość.

Pominął dawne grzechy. To znaczy, nie ukarał zcicieli tak, jak na to zasługiwali. Przyjął ewangelię w systemie ofiarnym i zastępczym zwierzęcym ofiarnym, a Bóg prawdziwie przebaczył, ale jest poczucie, że sprawiedliwość nie została naprawdę spełniona.

Więc Bóg, za każdym razem, gdy przebaczał, a ja pytałem moich kolegów ze Starego Testamentu w kilku różnych szkołach, ile ofiar było w Starym Testamencie? Ile zwierząt? Są miliony. Mówią, że ponad milion, na pewno, co jest niewiarygodne, więc ta jedna ofiara, szczególnie podkreślona w Hebrajczykach, jedna ofiara Chrystusa ze wszystkich czasów, nie tylko daje im skuteczność, ale doprowadza je do całkowitego zatrzymania. To wszystko.

Zadziwiająco. Ale Bóg napisał IOUs dla siebie. Kalwin powiedział, że maślane byki i kozy prymitywnie przedstawiały ewangelię w cuchnący sposób.

On nazwał religię Starego Testamentu, którą radował się jako prawdą, religią cuchnącą pod tym względem. Bóg napisał sobie IOU, oczekując na Tego, którego Jan nazywa Barankiem Bożym, który zgładzi grzechy świata przez swoje własne, przelewając własną krew, to znaczy przez swoją gwałtowną śmierć na krzyżu. Dzieło Chrystusa było publicznym pokazem sprawiedliwości Boga.

Bóg usprawiedliwił swój charakter w tym kontekście, dając ukrzyżowanie swojemu synowi. Miało to pokazać sprawiedliwość Boga, ponieważ jest to Boża wyrozumiałość, że pominął swoje dawne grzechy. Miało to pokazać Jego sprawiedliwość w obecnym czasie, przeciwko dawnym grzechom, w obecnym czasie, aby mógł być sprawiedliwy i usprawiedliwiający tego, który ma wiarę w Jezusa.

Był problem z koniecznością zadośćuczynienia, ale nie jest to to, co myślą współcześni i postmoderniści. Myślą, jak kochający Bóg mógłby osądzić kogokolwiek? Wystarczy przeczytać trzy rozdziały Biblii lub trzy rozdziały Rzymian. Kochający i święty Bóg mógłby potępić świat.

Biblijny problem polega na tym, jak kochający, święty i sprawiedliwy Bóg może zachować swoją świętość i sprawiedliwość i zbawić kogokolwiek? Dał, znowu, te obrazy ewangelii w systemie ofiarniczym, ale ostatecznie krew byków, kozłów i jagniąt nie spełniła swojej roli. Ale krew jego syna spełniła. Zaskakująco, jak przewidział Izajasz, Bóg ustanowił swojego syna jako ofiarę za winę.

Ojciec ukarał syna karą, na którą zasłużył lud Boży. My zasłużyliśmy na Jego gniew. Chrystus wkracza na nasze miejsce i gdy On otrzymuje piorun przekleństwa w swojej błogosławionej i bezgrzesznej osobie, my otrzymujemy przebaczenie i życie wieczne.

Tak więc, patrząc na całość, pytanie brzmi, że cały ten gniew jest wzbudzony od 1:18 do 3:20 i 5:1. Ponieważ zostaliśmy usprawiedliwieni przez wiarę, mamy pokój z Bogiem przez naszego Pana Jezusa Chrystusa. Skąd to się wzięło? Albo Rzymian 3:25-26 mówi nam, skąd to się wzięło. Otrzymaliśmy pokój, ponieważ Chrystus przyjął gniew Boży, albo Paweł nie mówi.

Tak więc, duży kontekst sprzyja, jak argumentował Leon Morris, jak argumentował Roger Nicole, a najlepszy ze wszystkich jest DA Carson w rozdziale w książce zatytułowanej *The Glory of the Atonement*, festschrift, pismo celebrujące Rogera Nicole. Roger napisał artykuł w Westminster Journal. To było bardzo dobre.

Leon Morris w *Apostolic Preaching on the Cross*, jak powiedziałem, był tak przekonujący, że przekonał ludzi takich jak CEB Cranfield i Tony Thistleton oraz innych uczonych, którzy nie czują potrzeby, by zawsze podążać za linią konserwatywną, ale których przekonała wyższa nauka Morrisa. W tym przypadku, studiując te same fragmenty Septuaginty i w wielu z tych kontekstów, był gniew. Ponadto, nie tylko wielki tok argumentacji Rzymian, nie tylko sprzyja prześląganemu w Rzymian 3:25, ale bezpośredni kontekst tak, jak właśnie pokazałem.

Ojciec nie demonstruje swojej sprawiedliwości w samym zadośćuczynieniu, ale demonstruje swoją sprawiedliwość, wystawiając publicznie swego syna jako zadośćuczynienie za święte i sprawiedliwe żądania Boga. Zgadzam się zatem z ESV. To

był Chrystus Jezus, werset 24 z Rzymian 3, Chrystus Jezus, którego Bóg ustanowił jako ofiarę przebłagalną przez swoją krew.

Miało to pokazać sprawiedliwość Boga w obecnym czasie, aby mógł być sprawiedliwy i usprawiedliwiający tego, który ma wiarę w Jezusa. To jest niewiarygodna rzecz. Najpodlejszy grzesznik, który prawdziwie żałuje i wierzy w Jezusa, zostaje ogłoszony sprawiedliwym przed świętym i sprawiedliwym Bogiem.

Mówię z szacunkiem. Bóg musi uznać tę osobę za sprawiedliwą. Nie jest ograniczony przez żadną zewnętrzną siłę ani nic takiego.

Jest zmuszony przez swój własny charakter. Ten sam charakter, który domagał się kary za grzech, ten sam charakter, który pojął przebłaganie jako drogę do przebaczenia, jest tym samym charakterem, który uniewinnia lub usprawiedliwia każdego, kto wierzy w Jezusa. Słyszałem, jak mój pastor mówił o człowieku, który nie podziękował Bogu za dwóch, którzy mogli mu przebaczyć.

Ten facet nie podziękował Bogu, który mógł mu wybaczyć. Klęczał godzinami na podłodze swojego garażu na zimnej podłodze w krótkich spodenkach, więc bolały go kolana. Było zimno.

Cierpiał, prosił Boga o przebaczenie, ale nie czuł przebaczenia. Siedząc w ławce kościelnej, pastor wyjaśniał swoją drogę przez Rzymian, koncepcję przebłagania i darmową ofertę Bożej łaski i przebaczenia w ewangelii. Człowiek to zrozumiał. Duch Święty zastosował do niego dzieło Chrystusa.

Uwierzył i przestał klęczeć w swoim garażu, aby uzyskać przebaczenie. Dzieło Jezusa przyniosło przebaczenie i życie wieczne wszystkim wierzącym, a jego dzieło jest wieloma rzeczami, w tym zadośćuczynieniem. Jego dzieło jest skierowane na grzechy i odrzuca je na zawsze przed Świętym Bogiem.

Jego praca również przebłaga Bożą sprawiedliwość, umożliwiając mu zachowanie moralnej integralności i przyjęcie każdego, kto szczerze przychodzi do Jezusa przez niego. Przechodzimy teraz do historii doktryny odkupienia i zadajemy dobre pytanie. Po co studiować historyczną teologię? Czy Biblia nie wystarczy? Trudno kiedykolwiek powiedzieć, że Biblia nie wystarczy.

Biblia jest najważniejsza, a na końcu jest arbitrem, ale czy naprawdę chcemy ograniczać się tylko do własnej mądrości? Czy naprawdę chcemy odciąć się od mądrości wieków dla mężczyzn i kobiet o wiele bardziej inteligentnych i pobożnych niż my? Nie sądzę. To byłby głupi pomysł, więc widziałem to, co nazywa się biblicyzmem. Brzmi to tak : och, nie potrzebuję żadnej innej pomocy.

Po prostu sam będę studiował Biblię. To ja w Duchu Świętym i otrzymam czyste słowo niefiltrowane przez żadne ludzkie zanieczyszczenie. Jest tylko jeden problem z tym.

Osoba, która to mówi, jest istotą ludzką, która jest skażona jak reszta z nas. O ileż lepiej byłoby, gdyby studiował Biblię z innymi w kontekście kościoła z wyznaczonymi przez Boga liderami, których Bóg obdarował, aby prowadzili i nauczali, a nie tylko to, ale także uczestniczyli w mądrości wieków? Kiedy przechodzę przez historię doktryny odkupienia, nie próbuję znaleźć jednego wzoru, z którym zgadzamy się w każdym punkcie.

Nie ma takiej osoby. Zobaczmy mocne strony i zobaczmy błędy. Zobaczmy tendencje.

Chcę oddać sprawiedliwość, komu sprawiedliwość się należy. Nauczyłem się wiele, jak wspomniałem wcześniej, z książki H Dermota McDonalda, *The Atonement of the Death of Christ*. Ta historyczna część jest naprawdę cudowna, a Anthony C Thistleton, systematyczna teologia Tony'ego Thistletona.

Jest brytyjskim ewangelikiem, nie zawsze tak konserwatywnym, jak ja bym był, ale mogę się od niego wiele nauczyć. On kocha Pana i z pewnością jest ewangelikiem w swoim brytyjskim kontekście anglikańskim. Chcemy pomyśleć o wczesnym kościele, szczególnie na Zachodzie, ale także w pewnym stopniu pokrywającym się ze Wschodem. Chcemy następnie pomyśleć o wczesnym kościele na Wschodzie.

Chcemy przejść do średniowiecza i słynnych nauk Anzelma, a następnie Abelarda, który stanowczo się mu sprzeciwiał. Reformacja prowadzi nas do Lutera i Kalwina jako naprawdę reprezentatywnych i natychmiastowych reakcji Socyna odrzucających niemal wszystko, czego nauczali Luter i Kalwin, a następnie Grocjusza lub Grocjusza z rządowym poglądem próbującego znaleźć drogę pomiędzy i naprawdę nie czując się tak źle jak Socyna, który był heretykiem, ale również poniósł porażkę na wiele sposobów. W okresie nowożytnym poruszmy tylko kilka ważnych postaci: ojca nowożytnej teologii, Friedricha Schleiermachersa, Alberta Ritchela, bardzo wpływowego nauczyciela XIX wieku, Gustava Alaina z jego książką *Christus Victor*, tą ważną książką, a następnie prawdziwego współczesnego, który zmarł zaledwie kilka lat temu, niemieckiego teologa Wolfharta Pannenberg'a.

Nawet zanim do tego dojdziemy, to jest na Zachodzie. Ojcowie apostołscy byli ludźmi, którzy żyli i mogli znać Apostołów. Byłem naiwnym absolwentem seminarium, który dobrze radził sobie z egzegezą, ale nie tak dobrze z historią Kościoła. Nie mieli zbyt wiele miejsca w programie nauczania na teologię historyczną. Poszedłem na studia doktoranckie i naiwnie pomyślałem, och, ojcowie apostołscy, ci ludzie znali apostołów; to będzie świetne, to będzie cudowne. I teraz przypomnieli mi się pierwsza książka słynnego szkockiego teologa Thomasa Torrance'a

zatytułowana *The Doctrine of Grace and the Apostolic Fathers* , a jego teza brzmiała, że nie było żadnych.

To było naprawdę przerażające; to było tak, jakby Paweł osiągnął szczyt, wielką górę, a nagle, człowieku, jesteś w dolinie, a ludzie uczą się chodzić na nowo. Masz prawie zbawienie i tak dalej, to po prostu przerażające, ojej. Sprawiedliwie rzecz biorąc, mogły być dokumenty, których nie mamy, a także, sprawiedliwie rzecz biorąc, robili takie rzeczy, jak unikanie lwów, więc nie mieli nawet luksusu czasu, aby myśleć i studiować prawnie, aby robić jakkolwiek taką teologię.

Ale mamy perełkę w Liście do Diogneta z połowy II wieku, anonimowym dziele Diogneta, i nie wiemy od kogo. Podkreśla śmierć Jezusa na krzyżu, wyraźnie dla odpuszczenia grzechów; to wszystko jest dobre, nie głębokie, ale dobre, w słusznym sławnym fragmencie. To po prostu perełka. Nie wiem, skąd się wzięła, ale jest cudowna.

Gdyby wszyscy mówili takie rzeczy, to co powiedziałem przed chwilą nie byłoby prawdą, a Torrance powiedziałaby o obfitej Doktrynie Łaski i Ojcach Apostolskich. Autor pyta, cytuję, bo co innego mogłoby zakryć nasze grzechy, jak nie sprawiedliwość Chrystusa? W kim my, grzesznicy, mogliśmy być usprawiedliwieni, jak nie w samym Synu Bożym? O, słodka wymiana i niespodziewane korzyści, że niegodziwość wielu powinna być ukryta w tym, który był sprawiedliwy, a sprawiedliwość jednego usprawiedliwia wielu niegodziwych. Niestety, klejnot nie jest; jest w zasadzie sam w sobie.

Po raz kolejny możemy czcić naszych ojców, którzy umarli dla Ewangelii, nawet jeśli nie pozostawili nam głębokiej myśli. Ireneusz, 130-202 n.e. , jest uznawany za pierwszego prawdziwego teologa chrześcijańskiego. Jest sławny ze swojej doktryny rekapitulacji.

Ireneusz z Lyonu, wybitny teolog Kościoła z II wieku, kontynuował tradycję apostołską. Pewnie bronił tej tradycji, którą nazywał regułą wiary. Bronił również przekonania, że wiara apostołska została ufundowana na objawieniu Boga dla apostołów.

Ireneusz dodał charakterystyczny aspekt, który również uważał za prawdziwy dla nauczania apostołskiego. Oświadczył, cytuję, że Syn Boży, gdy wcielił się i stał się człowiekiem, zapoczątkował długą linię istot ludzkich na nowo i wyposażył nas w zbawienie, abyśmy to, co utraciliśmy w Adamie, a mianowicie bycie według obrazu i podobieństwa Boga, mogli odzyskać w Chrystusie. To jest jego słynna doktryna rekapitulacji.

Gdzie indziej napisał, że w Chrystusie mieszka cała pełnia Bóstwa. To Kolosan 2. I znowu, wszystko jest zebrane razem przez Boga w Chrystusie. To Efezjan 1.

Oczywiste jest, że cały rozdział wczesnej pracy Ireneusza Przeciw herezjom, tam jest, jest chwaleniem Boga i cytuje tekst biblijny raz po raz.

W Liście do Efezjan 1.10 Paweł pisze, aby zebrać wszystko w sobie, w Chrystusie. ESV, aby zjednoczyć wszystko w sobie. Rekapitulacja, czyli anencefaloza, opiera się zatem na biblijnej i paulińskiej myśli.

To jest podobne do jednego z moich motywów zadośćuczynienia. Uważam, że jest to ten, który lud Boży zna najmniej, i to właśnie tam Chrystus jest przedstawiany, szczególnie przez Pawła, jako drugi Adam i autor nowego stworzenia, ten, który przynosi nowe stworzenie Boga. Ten czasownik, anencefaloza, oznacza podsumować, zrekapitulować, połączyć wszystko.

Ponownie, zawiera szczególne odniesienie do Efezjan 1:10. Według Ireneusza, odniesienie do Adama popiera ideę powtórzenia naszego złego losu w Adamie przez nowe stworzenie w Chrystusie. To leży u podstaw tematu prawosławnego Wschodu. Na Zachodzie wczesnym dominującym tematem, aż do, cóż, średniowiecza, był pogląd o okupie dla diabła.

Anselm zrobił cudowną rzecz, mówiąc, że to nie to. Dobry Bóg nie był nic winien diabłu, poza dobrym, szybkim kopniakiem w tyłek. Nie był mu winien żadnego okupu.

Ale to było dominujące. Na Wschodzie dominowało to, co nazywa się deifikacją lub teozą. Trudno nam to zrozumieć.

Ale tutaj Chrystus odwraca skutki upadku Adama. Ireneusz najwyraźniej wyraźnie wskazał temat, który jest autentycznie ukryty w Pawłowej idei zadośćuczynienia. Ma cztery odniesienia w Efezjan 1.10 i starannie rozważa obraz Boga.

Przedstawia również zadośćuczynienie jako zwycięstwo nad złymi mocami. Już motyw Christus Victor. Więc ma coś w rodzaju deifikacji.

Wyjaśnię to bardziej szczegółowo. Oznacza to uczestnictwo w boskiej naturze, nie stawanie się bogiem ani niczym. Ale 2 Piotra 1:4, bycie uczestnikiem boskiej natury.

Ma Christus Victor, motyw zwycięstwa, i ma ten biznes rekapitulacji. Co najmniej dwie rzeczy są zaangażowane w rekapitulację. Po pierwsze, Chrystus rekapitułuje każdy wiek.

Ireneusz źle rozumiał komentarz w Jana 8, gdzie przeciwnicy Jezusa powiedzieli: Abrahamie, raduj się, że widzisz mój dzień. Powiedzieli, że nie masz jeszcze 50 lat. Widziałeś Abrahama.

Ireneusz powiedział, że Jezus żył około 50 lat. Pasowało to idealnie do jego planu. Widzisz, Jezus uświęcił dzieciństwo.

A potem lata nastoletnie. Tak, powiedziałem, że Jezus uświęcił lata nastoletnie. Wiem, że to dla ciebie niewiarygodne, ale jest to możliwe.

Jezus uświęcił młodość. Uświęcił im starość. 50 lat to starość.

To znaczy, że on odniósł sukces, tam gdzie Adam zawiódł, wytrwał w pobożności przez wszystkie wieki. To się nazywa iteracja. Podsumował również reprezentatywnie rasę ludzką.

Podczas gdy Adam, nasz pierwszy ojciec, upadł, drugi i ostatni Adam odniósł zwycięstwo. On zwyciężył, a my dzielimy jego zwycięstwo. W następnym wykładzie będziemy kontynuować naszą historyczną teologię dzieła Chrystusa.

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat zbawczego dzieła Chrystusa. To jest sesja 3, Wprowadzenie, Część 3, Biblijne brzmienia, Izajasz 53 ciąg dalszy, Rzymianie 3:25-26 i Historia doktryny odkupienia.